

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen): Se, hr. Jeppe Kofod er i fuld gang med at tale fuldstændig uden om, hvad det her drejer sig om, men lad os alligevel lige holde fast i det, som hr. Jeppe Kofod siger her. Jeg har altså taget udgangspunkt i, hvad FN's Sikkerhedsråd enstemmigt har sagt, nemlig at masseødelæggelsesvåben udgør en trussel mod international fred og sikkerhed. Det må man da reagere på. Nå, det er så det.

Men det andet er, at det her spørgsmål jo ikke er det, regeringen har begrundet sin deltagelse i den internationale koalition med. Begrundelsen for deltagelsen fremgår klart af det beslutningsforslag, som blev forelagt Folketinget og vedtaget af et flertal her i Folketinget. Begrundelsen for Danmarks deltagelse i krigen i Irak var noget andet. Det var nemlig Saddam Husseins manglende samarbejde med FN's Sikkerhedsråd, og det kan selv hr. Jeppe Kofod jo ikke anfægte.

Selv hr. Jeppe Kofod må indrømme, at Saddam Hussein ikke samarbejdede med FN's Sikkerhedsråd. Det har FN's Sikkerhedsråd jo også selv konstateret. Det var derfor, at den danske regering og et flertal her i Folketinget besluttede at deltage i den internationale koalition. Alt det forsøger hr. Jeppe Kofod at tale uden om.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller): Jeg vil lige supplere de sidste bemærkninger. Jeg har en tekst her, som jeg så vil bede de tilstedeværende folketingsmedlemmer om at gætte hvem har skrevet:

At Irak er en slyngelstat er hævet over enhver tvivl. Besiddelsen af masseødelæggelsesvåben, demonstreret vilje til at bruge dem, trusler mod nabolande eller andre, undertrykkelse af egne borgere eller særlige religiøse eller politiske mindretal er alt sammen noget, der karakteriserer Irak og andre lande.

Kl. 14.05

Jeg ved ikke, om nogen kan gætte, hvem der har skrevet den tekst? (*Ophold*) Det har SF i sine bemærkninger til beslutningsforslag nr. B 118. Hr. Villy Søvndal, det lød sådan her:

At Irak er en slyngelstat er hævet over enhver tvivl. Besiddelsen af masseødelæggelsesvåben, demonstreret vilje til at bruge dem, trusler mod nabolande eller andre, undertrykkelse af egne borgere eller særlige religiøse eller politiske mindretal, er alt sammen noget, der karakteriserer...

Så jeg synes ikke, der er meget grund til at tænke videre i den diskussion. De valgte ganske vist ikke i SF at gå ind og fjerne den slyngel. Ham valgte man at leve med, men sådan kan man jo have det med moralen i SF, som jo også spørger om, hvem der skal følge Sikkerhedsrådets resolutioner, og hvem der skal have lov at fortolke dem. Jamen det er der kun én, der skal her i verden, og det er hr. Villy Søvndal. Vi andre har ikke lov til det. Hr. Villy Søvndal besluttede dengang, der ikke var nogen FN-resolution om Kosovo, at det skulle FN sandelig ikke forhindre, og så besluttede SF, at man skulle gå ind og gøre noget for Kosovo.

Nu har FN så opfordret hele verden til at gå ind og sørge for at stabilisere Irak, og så siger hr. Villy Søvndal: Ja, det er jeg bedøvende ligeglad med, jeg vil ikke gå ind og hjælpe med Irak. Jeg tror ærlig talt, at dobbeltheden i det spil er afklædt tilstrækkeligt i dag.

Så lad mig gå over til de mere principielle ting. Regeringen forlod *ikke* FN-sporet. Jeg vil godt rekapitulere. Regeringen har under hele forløbet lagt vægt på, at den militære aktion skulle være forankret i FN, men vi sagde ikke, at der i marts måned skulle komme en ny resolution, for det stod der heller ikke i nr. 1441. Der stod, at man skulle mødes igen for at vurdere situationen.

Det er klart, at vi hele tiden selvfølgelig fandt en ny og definitiv resolution politisk ønskelig, det har vi også sagt mange gange. Man kan jo ikke altid få det, man ønsker her i verden, og så må man se på det, man har fået. Og det, man stod med, var altså, at FN ikke kunne træffe en ny beslutning, og så gjaldt alle de gamle, fordi man i nr. 1441 havde opjusteret og opdateret de tidligere resolutioner. Det vil sige, at det var ikke juridisk påkrævet. En ny resolution, der havde ophævet nr. 1441 eller nr. 678 eller nr. 687, havde ændret situationen, men så længe man ikke ophæver dem, eksisterer de.

Og så må man gøre sig klart, og det tænker jeg også på med SF's fremragende tekstbidrag til B 118, hvad der egentlig sker, hvis ikke man gør noget. Ikke at gøre noget er også at handle, og der har hr. Søren Krarup jo ret i mellemkrigstidens analogi. Man gjorde ikke noget, da Italien gik ind i Abessinien. Man underminerede derved Folkeforbundet. Man lavede nogle sanktioner, som man ikke holdt, og man reagerede ikke senere, da man skulle have reageret. Det var også handlinger, som blev skæbnesvangre for Folkeforbundet. Det er derfor, man i FN sagde,